



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: JUDr. PhDr. M. Š., Ph.D.,
bytem X,

proti
žalovanému: Ministerstvo spravedlnosti,
sídlem Vyšehradská 16, Praha 2,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019, č. j. MSP-457/2015-OT-OSV/6,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019, č. j. MSP-457/2015-OT-OSV/6, a rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku ze dne 3. 2. 2009, č. j. Spr 1254/2007, se ruší v rozsahu, v němž bylo odmítnuto poskytnout žalobci následující údaje ohledně rozsudků Okresního soudu v Mělníku ze dne 1. 9. 2004 a ze dne 16. 1. 2007, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal žádostí ze dne 15. 10. 2007:
 - a. místo vyhlášení rozsudku,
 - b. poučení o opravném prostředku.
- II. Okresnímu soudu v Mělníku se ukládá poskytnout žalobci ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku následující údaje ohledně rozsudků Okresního soudu v Mělníku ze dne 1. 9. 2004 a ze dne 16. 1. 2007, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal žádostí ze dne 15. 10. 2007:

- a. místo vyhlášení rozsudku,
- b. poučení o opravném prostředku.

III. Ve zbytku se žaloba zamítá.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku (dále jen „okresní soud“ nebo též „povinný“) ze dne 3. 2. 2009, č. j. Spr 1254/2007 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“). Žalobce se domáhá rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí, popř. vydání rozhodnutí, kterým bude poskytnutí informací povinnému nařízeno.

Obsah správního spisu, rekapitulace dosavadních řízení

2. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci podstatné skutečnosti: Žalobce podal dne 15. 10. 2007 podle § 13 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím k povinnému žádost o informace o všech pravomocných rozsudcích okresního soudu vydaných ve věci péče o nezletilou R. Š., nar. X, vedené u okresního soudu pod sp. zn. 42 P 223/2002, včetně rozsudku ve věci svěření nezletilé do péče jiné osoby. Požádal, aby mu byly zaslány kopie všech v této věci vydaných pravomocných rozsudků (dále jen „žádost o informace“).
3. Žalobci bylo povinným sděleno, že spis ve věci R. Š. se u něj nenachází, neboť byl postoupen jinému soudu. Pověřený předseda okresního soudu JUDr. Ing. Jan Veselý (dále jen „předseda okresního soudu“) žalobci dne 9. 1. 2008 sdělil, že neprokázal právní zájem nebo vážné důvody, které by jej opravňovaly k nahlédnutí do soudního spisu podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), a že ani podle zákona o svobodném přístupu k informacím nemůže *„každý libovolně nahlížet či pořizovat si kopie ze soudních spisů“*.
4. Žalovaný dne 13. 6. 2008 vydal ke stížnosti žalobce rozhodnutí, kterým povinnému nařídil do 15 dnů od doručení rozhodnutí vyřídit žádost o informaci. Dne 1. 7. 2008 povinný žádost o informaci odmítl s odkazem na ochranu soukromí a osobních údajů účastníků předmětných soudních řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 30. 7. 2008 odvolání, v němž vznesl námitku podjatosti vůči předsedovi okresního soudu, neboť jeho postup a rozhodnutí ve věci žádosti o informace považoval za svévolné a šikanózní. K odvolání žalobce žalovaný dne 25. 9. 2008 rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace zrušil. Povinný žádost o informace odmítl znovu rozhodnutím ze dne 30. 10. 2008. Žalobce v odvolání ze dne 27. 11. 2008 zopakoval námitku podjatosti s tím, že je řízení od počátku vedeno obstrukčním způsobem. Žalovaný dne 7. 1. 2009 rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace opět zrušil.

5. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 2. 2009 povinný poskytl žalobci informace jen v rozsahu identifikačních údajů rozsudků (označení soudu, datum rozhodnutí, číslo jednací rozsudku a datum nabytí právní moci), v ostatním byla žádost o informace podle § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnuta. Podle povinného spadají pravomocné rozsudky týkající se konkrétní nezletilé osoby do režimu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a lze je poskytnout jen v souladu s právními předpisy na ochranu soukromí, tedy se zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „starý občanský zákoník“). Povinný dále uvedl, že již jen otázka, zda rozsudky ve věci péče o konkrétně označenou nezletilou, jež se týkají úpravy výchovy a výživy, svěřeni do péče, umístění do ústavu, svěřeni do pěstounské péče, schválení právního úkonu za nezletilou atd., je informací natolik soukromé povahy, že text rozsudků nelze poskytnout.
6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 9. 3. 2009 odvolání, ve kterém znovu zopakoval námitku podjatosti v obdobném znění jako v předešlých případech. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 4. 2009, č. j. 105/2009–SOSV–OSV–ODV/2, bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno (dále jen „první rozhodnutí o odvolání“).
7. Proti prvnímu rozhodnutí o odvolání podal žalobce dne 22. 6. 2009 žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který rozsudkem ze dne 26. 9. 2012, č. j. 7 Ca 169/2009-71 (dále jen „první rozsudek“), první rozhodnutí o odvolání zrušil z důvodů nevypořádání námitek podjatosti a věc současně vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalobce dne 2. 1. 2014 podal proti žalovanému žalobu na ochranu proti nečinnosti.
9. Následně žalovaný dne 7. 3. 2014 vydal pod č. j. MSP–105/2009–SOSV–OSV/11 další rozhodnutí, kterým bylo odvolání opět zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno (dále jen „druhé rozhodnutí o odvolání“). Žalovaný v něm námitku podjatosti vyhodnotil jako opožděnou.
10. Také proti druhému rozhodnutí o odvolání podal žalobce dne 21. 5. 2014 žalobu k městskému soudu, který rozsudkem ze dne 30. 1. 2018, č. j. 6 A 98/2014-65 (dále jen „druhý rozsudek“), i druhé rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem zrušení ve stručnosti bylo, že závěr o opožděnosti námitek podjatosti je nepřiměřeně přísný a předčasný. Ke stěžejní otázce přípustnosti poskytnutí předmětných rozsudků se městský soud vyjádřil toliko obecně jako *obiter dictum* v bodech 71 a 72 (k tomu blíže bod 48 tohoto rozsudku). Žalobce dne 2. 1. 2019 podal proti žalovanému další žalobu na ochranu proti nečinnosti.
11. Žalovaný následně dne 8. 2. 2019 vydal napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh řízení a shrnul právní úpravu práva na informace. Poté vyhodnotil poměr předsedy okresního soudu k řízení ve věci péče o nezletilou a dospěl k závěru, že takový poměr nelze ve věci dovodit, neboť ve věcech rozhodovaly jiné (jmenovitě uvedené) soudkyně. Žalovaný přisvědčil žalobci pouze potud, že postup předsedy okresního soudu nelze považovat za zcela standardní. Žalovaný též uvedl, že je mu z jeho úřední činnosti známo, že právní hodnocení předsedy okresního soudu vychází z jeho konstantního právního názoru, který v případě žalobce nevybočoval z předsedových obvyklých postupů při vyřizování žádostí o poskytování informací, a nelze tedy v jeho postupu spatřovat účelovou šikanu ve vztahu k žalobci. Vzhledem k tomu, že žalobce v námitkách podjatosti

neuevdl žádná konkrétní rozhodná zjištění o poměru úřední osoby k věci, účastníkům či jejich zástupcům, shledal žalovaný tyto námitky nedůvodnými.

12. Žalovaný naopak přisvědčil povinnému v tom, že byl dán důvod pro odmítnutí informací podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím ve spojení s § 11 a násl. občanského zákoníku (od 1. 1. 2014 nahrazenými § 84 až § 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „občanský zákoník“) spočívající v ochraně osobních údajů a soukromí dotčené nezletilé fyzické osoby. Obecně je dle žalovaného možné poskytnout pouze identifikační údaje rozsudků, kterými bylo v dané věci rozhodnuto, nikoliv jejich kopie, neboť ve svém souhrnu obsahují chráněné informace, a to o konkrétní fyzické osobě, která je žadateli známa. Proto se veškeré údaje týkající se takové osoby, tedy rovněž informace o její případné účasti v jakémkoliv soudním řízení, stávají osobními údaji ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“). Žalovaný zdůraznil, že v požadovaných rozsudcích se jedná o soukromí nezletilé osoby, která není veřejně činná. Ani ze skutečnosti, že soudní jednání jsou v zásadě veřejná a rozsudky se vždy vyhlášují veřejně (čl. 96 odst. 2 Ústavy), nelze *ex post* dovodit právo kohokoli na zaslání písemného vyhotovení takových rozhodnutí. S poukazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, ve věci „N. F.“, žalovaný uvedl, že nelze akceptovat názor, podle kterého údaje zveřejněné v soudním řízení již nepoživají ochrany jako osobní údaje a že by s nimi mohlo být libovolně nakládáno. Je tedy třeba bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. S odkazem na komentářovou literaturu k zákonu o svobodném přístupu k informacím a čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) žalovaný uzavřel, že zatímco pro veřejné vyhlášení rozsudků nelze připustit žádnou výjimku, pro zveřejnění textů soudních rozhodnutí mohou existovat (a v daném případě existují výše uvedené) výjimky sledující ochranu práv a svobod druhých.

Obsah žaloby a vyjádření účastníků

13. Žalobce v žalobě nejprve zrekapituloval dosavadní průběh řízení. Má za to, že opakující se nezákonné průtahy a nečinnost v řízení porušily jeho základní právo na projednání věci v přiměřené lhůtě bez zbytečných průtahů a učinily ze základního práva na informace a práva na přístup k soudním rozsudkům zcela vyprázdňené pojmy bez jakéhokoliv materiálního obsahu. Případné poskytnutí informací s mnohaletým odstupem pro žalobce v podstatě ztratilo hodnotu. Množství a charakter nezákonností, opakujících se v průběhu celého správního řízení, vedou žalobce k závěru o tom, že došlo ke zkrácení celého souboru jeho procesních práv v takovém rozsahu, že v důsledku toho řádný proces fakticky absentoval, což může být považováno za vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
14. Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí nerespektuje právo žalobce na bezvýjimečný přístup k soudním, i nepravomocným, rozsudkům podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž pro omezení těchto práv nebyly splněny podmínky. Poukázal také na nález Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, a připojil výňatky z odborné literatury a rozsudků NSS na podporu argumentace, že výjimka ze zásady neposkytování informací o rozhodovací činnosti soudů se má vztahovat i na jiné formy jejich rozhodování, tedy nikoliv jen na rozsudky. To, zda žadateli o informace je známo, kdo je účastníkem řízení, kterého se týká požadovaný rozsudek, nemůže být důvodem pro odepření poskytnutí informací. Případnou ochranu práva na

soukromí a na ochranu osobních údajů účastníků řízení lze zajistit omezením některých informací či anonymizací textu rozsudku, a nikoliv odepřením informace o celém rozsudku.

15. Žalobce dále setrval na námitce podjatosti vůči předsedovi okresního soudu i přesto, že byla zamítnuta, neboť jeho negativní poměr k věci, k žádosti a k osobě žalobce je patrný z jeho písemných projevů.
16. Podle žalobce žalovaný nerespektoval závazný právní názor městského soudu, neboť nezjišťoval účel žádosti a bez věcného projednání prvostupňové rozhodnutí opět potvrdil. Nezohlednil přitom, že osoba, již se žalobcem požadovaný rozsudek týkal, R. Š., již X nabyla zletilosti, a zájem na ochraně její osobnosti a soukromí tedy pominul.
17. Žalobce rovněž namítl, že zákon o svobodném přístupu k informacím nevyžaduje zdůvodnění žádosti o informace. Odkázal na starší stanoviska veřejného ochránce práv a rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2008, č. j. 8 As 57/2006-67. Změnu náhledu na sdělení důvodů žádosti, vyjádřenou v nálezů Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, ve věci platu zaměstnanců veřejnoprávních korporací, nemohl žalobce v době podání žádosti předvídat, navíc má za to, že na projednávání případ tento nový náhled nedopadá. Proto až v podané žalobě důvod požadované informace doplnil. Žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že je možné na věc aplikovat rozsudek NSS ve věci N. F.
18. Žalobce má rovněž za to, že rozsudek je jen písemným vyhotovením toho, co již bylo veřejně vyhlášeno, a měl by mu tedy být poskytnut. Žalovaný přitom ani netvrdí, že by požadovaný rozsudek byl vydán v řízení, ve kterém by byla z jednání vyloučena veřejnost. Celé řízení, tedy jednání soudu včetně vyhlášení rozsudku v dané věci, bylo veřejné. Žalobce též namítá, že naléhavá společenská potřeba, z níž by vyplývala nutnost restriktivního výkladu zákonných omezení práva na svobodu projevu včetně práva na informace, zde schází, zejména pak za situace, kdy je již R. Š. zletilá. Neposkytnutí celého rozsudku tak odporuje zásadě přiměřenosti.
19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podotkl, že právo na přístup k rozsudkům není bezvýjimečné a je limitováno § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Nedomnívá se rovněž, že by nerespektoval druhý rozsudek městského soudu, naopak z něj při tvorbě napadeného rozhodnutí vycházel. Poukázal na to, že žalobcem deklarovaný účel žádosti o informace nevypovídá o naplňování účelu zákona o svobodném přístupu k informacím (tj. kontrola veřejné moci), ale naopak o uspokojování ryze osobních zájmů žalobce. Pokud jde o celkovou délku řízení, poukázal žalovaný na to, že částečně je jí vinen sám žalobce, když v rozporu s ustálenou judikaturou i vlastní zkušeností nedůvodně podal žalobu nejprve k civilnímu soudu, čímž definitivní vyřešení sporu prodloužil o další rok.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 2. 2019. Konec dvouměsíční lhůty pro podání žaloby připadl na sobotu 20. 4. 2019, přičemž po tomto víkendu následoval svátek (Velikonoční pondělí). Žalobce se žalobou podanou proti žalovanému k Obvodnímu soudu pro Prahu 2 v nejbližší následující pracovní den (úterý 23. 4. 2019) domáhal zrušení prvostupňového rozhodnutí a napadeného rozhodnutí. Obvodní soud pro Prahu 2 usnesením ze dne 27. 8. 2019, č. j. 12 C 93/2019-38, řízení zastavil (dále jen „usnesení o zastavení“) a poučil žalobce o možnosti

podat žalobu ve správním soudnictví ke zdejšímu soudu podle § 104b o. s. ř., neuvedl však v jaké lhůtě. Proti usnesení o zastavení podal žalobce odvolání, které městský soud usnesením ze dne 11. 2. 2020, č. j. 53 Co 29/2020-54, potvrdil. V odůvodnění žalobce poučil o možnosti podat do měsíce od právní moci usnesení o zastavení žalobu ve správním soudnictví, byť nesprávně uvedl, že místně příslušným je městský soud. Usnesení o zastavení nabylo právní moci dne 23. 3. 2020. Dne 23. 4. 2020 byla do e-mailové schránky zdejšího soudu bez uznávaného elektronického podpisu doručena žaloba žalobce, která byla téhož dne předána k poštovní přepravě a podepsaná pak doručena dne 24. 4. 2020. Žaloba je tak podle § 72 odst. 3, § 40 odst. 1 až 4 a § 37 odst. 2 věty druhé s. ř. s. včasná.

21. Žaloba byla dále podána osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků, a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž při aplikaci § 16 odst. 5 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím soud vycházel z právního stavu účinného ke dni vydání tohoto rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i z moci úřední, soud neshledal.
22. Soud o žalobě rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., neboť žalovaný výslovně s tímto postupem souhlasil a žalobcův souhlas se presumuje, neboť k výzvě soudu nesdělil, že by s takovým postupem nesouhlasil.
23. Soud neprovedl žalobcem navržené důkazy pro jejich nadbytečnost, neboť rozhodné skutečnosti zjistil ze správního spisu, jímž není nutné dokazovat ve smyslu § 52 s. ř. s. (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publikovaný pod č. 2383/2011 Sb. NSS).

Posouzení žaloby soudem

24. Soud se nejprve zabýval námitkou podjatosti předsedy okresního soudu, která byla v předcházejících řízeních shledána nedůvodnou, nicméně žalobce na její důvodnosti trvá. Podle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má *s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti*, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (body 47-51) podrobně vyhodnotil poměr předsedy okresního soudu k věci a osobě žalobce a byť postup předsedy okresního soudu označil za nestandardní, neshledal důvody pochybovat o jeho nepodjatosti. Ve správním řízení nebyly tvrzeny ani zjištěny konkrétní objektivní skutečnosti svědčící o poměru předsedy okresního soudu k věci, účastníkům či zástupcům. Protože žalobce v obecně formulovaném žalobním bodu toliko uvedl, že na námitce trvá, neboť je negativní poměr k věci patrný z písemných projevů předsedy okresního soudu, nezbyvá soudu než odkázat na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které shledává dostatečným, přičemž ani žalobce neuvádí, v čem je dle něj nesprávné. Není přitom na soudu, aby namísto žalobce dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobce (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010,

č. j. 4 As 3/2008-78). Nadto platí, že pochybení úřední osoby při aplikaci práva může být jen zřídka, a to zpravidla teprve v kombinaci s dalšími okolnostmi, bráno jako projev skutečné zaujatosti rozhodující osoby (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016-80). Žalobní bod není důvodný.

25. Jádrem žaloby je tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesprávném právním posouzení žádosti o informace. Povinný odmítl žalobci poskytnout požadované rozsudky s odkazem na § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím s odůvodněním, že poskytnutí informace může zasáhnout do ochrany soukromí dotčené osoby, která není veřejně činná.
26. Nejprve je třeba posoudit, zda žalobcem požadovaná informace obecně spadá do rozsahu informací poskytovaných dle zákona o svobodném přístupu k informacím. Dále je třeba se zabývat tím, zda na požadovanou informaci nedopadá některá z výluk (v daném případě výluka dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím). V případě, že by výsledkem tohoto postupu byl závěr, že na informaci, na kterou se obecně zákon o svobodném přístupu k informacím vztahuje, dopadá výluka zakazující její poskytnutí, je třeba provést test proporcionality ke zjištění, zda existuje veřejný zájem na jejím zpřístupnění (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, bod 16). Provedení testu proporcionality se dovolává s odkazem na judikaturu ESLP (ve věcech dotýkajících se však spíše práva na svobodu projevu než konkrétně práva na informace) i žalobce.
27. V daném případě není sporu o tom, že okresní soud je povinným subjektem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, že požadovaná informace je informací ve smyslu § 3 odst. 3 téhož zákona a že se týká působnosti povinného subjektu. Skutečnost, že soudy jsou povinny poskytovat kopie rozsudků, pak *a contrario* plyne z § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, což ovšem neplatí pro rozsudky. Žalobce sice argumentuje ve prospěch závěru, že lze poskytnout i jiné výsledky rozhodovací činnosti soudů, než jsou rozsudky, tato argumentace je ale pro posouzení žaloby bez významu, neboť žalobce v žádosti o informace výslovně žádal o poskytnutí pravomocných rozsudků. Soud se také neztotožňuje s názorem žalobce, jenž z výše uvedeného ustanovení dovozuje, že zákon příkazuje soudům jakožto povinným subjektům poskytnout kopie rozsudků bezpodmínečně, bez ohledu na jiná ustanovení zákona (srov. k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, v němž dovodil, že ani příkaz, obsažený v § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, poskytovat informace o nakládání s veřejnými finančními prostředky nevylučuje aplikaci výluky z důvodu ochrany osobních údajů).
28. Proto je nutné zabývat se též charakterem požadované informace z toho hlediska, zda obsahuje informace o soukromí, resp. osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů, a zda je mohl povinný subjekt jakožto správce a zpracovatel osobních údajů v souladu s tímto zákonem poskytnout žalobci bez souhlasu subjektu osobních údajů. Jde tedy o to, zda na požadované informace dopadá výluka podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím a případně v jakém rozsahu.
29. Žalobce požadoval kopie rozsudků ve věcech péče o nezletilou, tedy věcech, v nichž soud rozhoduje například o výchově a výživě nezletilých dětí, o styku rodičů, prarodičů a sourozenců s nimi, o navrácení dítěte, o přiznání, omezení nebo zbavení rodičovské odpovědnosti anebo o pozastavení jejího výkonu, o poručenství, o schválení důležitých

úkonů nezletilého a o záležitostech, o nichž se rodiče nemohou dohodnout (srov. § 176 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2007, dnes § 466 až § 513a zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních). Z povahy věci v těchto věcech povinný zkoumá (a do odůvodnění svého rozhodnutí zpravidla pojímá) poměry dítěte, jakými jsou zejména okolnosti jeho narození, zdravotní stav, stupeň fyzické a duševní vyspělosti, majetek, vztahy s rodiči a dalšími osobami, popř. další socioekonomické charakteristiky rodiny. Podle okolností případu mohou být předmětem soudního rozhodování jak banální otázky správy majetku nezletilého, tak vysoce intimní záležitosti.

30. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
31. Podle § 86 občanského zákoníku nikdo nesmí zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod.
32. Podle § 90 občanského zákoníku zákonný důvod k zásahu do soukromí jiného nesmí být využit nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy člověka.
33. Právo na soukromí člověka je vnímáno jako jeho právo rozhodnout podle vlastního uvážení, zda, v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být skutečnosti jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným, a zároveň právo bránit se proti neoprávněným zásahům do této sféry ze strany jiných osob. Cílem tohoto práva je zajistit člověku nerušenost soukromé sféry, v níž může všestranně rozvíjet svoji osobnost. Jde o jedno ze základních osobnostních práv, protože dotčení některých dalších dílčích osobnostních práv je mnohdy současně i zásahem do práva na osobní soukromí (srov. KNAP, Karel. *Ochrana osobnosti podle občanského práva*. Praha: Linde, 2004, a dále např. usnesení Nejvyššího soudu, sp. zn. 30 Cdo 1870/2011). Uvedené informace o sociální identitě člověka, okolnostech jeho narození, zdravotním stavu atp. jsou bezesporu navýsost soukromého charakteru a osoba, o kterou jde, má oprávněný zájem na tom, aby nebyly bez jejího souhlasu šířeny.
34. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je osobním údajem jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
35. Podle § 10 zákona o ochraně osobních údajů při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Zpracováním údajů se dle § 4 písm. e) citovaného zákona rozumí i jejich zpřístupňování.
36. Podle § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů může správce osobních údajů zpracovávat osobní údaje pouze se souhlasem subjektu údajů. Bez tohoto souhlasu je může zpracovávat,
 - a) jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce,
 - b) jestliže je zpracování nezbytné pro plnění smlouvy, jejíž smluvní stranou je subjekt údajů, nebo pro jednání o uzavření nebo změně smlouvy uskutečněné na návrh subjektu údajů,

- c) pokud je to nezbytně třeba k ochraně životně důležitých zájmů subjektu údajů. V tomto případě je třeba bez zbytečného odkladu získat jeho souhlas. Pokud souhlas není dán, musí správce ukončit zpracování a údaje zlikvidovat,
 - d) jedná-li se o oprávněně zveřejněné osobní údaje v souladu se zvláštním právním předpisem. Tím však není dotčeno právo na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů,
 - e) pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby; takové zpracování osobních údajů však nesmí být v rozporu s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života,
 - f) pokud poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné anebo úřední činnosti, o jeho funkčním nebo pracovním zařazení, nebo,
 - g) jedná-li se o zpracování výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona.
37. Podle § 9 zákona o ochraně osobních údajů je možné citlivé údaje zpracovávat, jen jestliže
- a) subjekt údajů dal ke zpracování výslovný souhlas. Subjekt údajů musí být při udělení souhlasu informován o tom, pro jaký účel zpracování a k jakým osobním údajům je souhlas dáván, jakému správci a na jaké období. Existenci souhlasu subjektu údajů se zpracováním osobních údajů musí být správce schopen prokázat po celou dobu zpracování. Správce je povinen předem subjekt údajů poučit o jeho právech podle § 12 a 21,
 - b) je to nezbytné v zájmu zachování života nebo zdraví subjektu údajů nebo jiné osoby nebo odvrácení bezprostředního závažného nebezpečí hrozícího jejich majetku, pokud není možno jeho souhlas získat zejména z důvodů fyzické, duševní či právní nezpůsobilosti, v případě, že je nezvěstný nebo z jiných podobných důvodů. Správce musí ukončit zpracování údajů, jakmile pominou uvedené důvody, a údaje musí zlikvidovat, ledaže by subjekt údajů dal k dalšímu zpracování souhlas,
 - c) se jedná o zpracování při poskytování zdravotních služeb, ochrany veřejného zdraví, zdravotního pojištění a výkon státní správy v oblasti zdravotnictví podle zvláštního zákona nebo se jedná o posuzování zdravotního stavu v jiných případech stanovených zvláštním zákonem,
 - d) je zpracování nezbytné pro dodržení povinností a práv správce odpovědného za zpracování v oblasti pracovního práva a zaměstnanosti, stanovené zvláštním zákonem,
 - e) jde o zpracování, které sleduje politické, filosofické, náboženské nebo odborové cíle, prováděné v rámci oprávněné činnosti občanského sdružení, nadace nebo jiné právnické osoby nevýdělečné povahy (dále jen „sdružení“), a které se týká pouze členů sdružení nebo osob, se kterými je sdružení v opakujícím se kontaktu souvisejícím s oprávněnou činností sdružení, a osobní údaje nejsou zpřístupňovány bez souhlasu subjektu údajů,
 - f) se jedná o údaje podle zvláštního zákona nezbytné pro provádění nemocenského pojištění, důchodového pojištění (zabezpečení), státní sociální podpory a dalších státních sociálních dávek, sociálních služeb, sociální péče, pomoci v hmotné nouzi, a sociálně-právní ochrany dětí, a při zajištění ochrany těchto údajů v souladu se zákonem,
 - g) se zpracování týká osobních údajů zveřejněných subjektem údajů,
 - h) je zpracování nezbytné pro zajištění a uplatnění právních nároků,
 - ch) jsou zpracovány výlučně pro účely archivnictví podle zvláštního zákona, nebo

- i) se jedná o zpracování podle zvláštních zákonů při předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů a pátrání po osobách.
38. Z judikatury NSS vyplývá, že o osobní údaj se jedná tehdy, pokud je na základě něho možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat (srov. rozsudky ze dne 12. 2. 2009, č. j. 9 As 34/2008-68, či ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148). Samo jméno a příjmení tak obecně nelze považovat za osobní údaj, protože zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby. V nynější věci byl však požadován rozsudek, kterým okresní soud rozhodl ve věci péče o jménem, příjmením a datem narození označenou (tehdy nezletilou) osobu, a tudíž lze souhlasit se závěrem žalovaného, že z požadovaných údajů je dotčená osoba přímo identifikovatelná (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Požadovanou informaci je tedy nutno posuzovat jako osobní údaj. Je tomu tak právě proto, že žalobce ve své žádosti označil nezletilou, již se rozsudek týká, nezaměnitelným způsobem. Je přitom zřejmé, že žalobce záměrně volil co nejpreciznější způsob označení, aby byla vyloučena případná záměna osob, neboť má zájem toliko o poskytnutí rozsudku, jenž se týká konkrétní nezletilé. Poskytnutí rozsudku v anonymizované podobě (bez uvedení údajů identifikujících nezletilou, tj. jména, příjmení, data narození, bydliště apod.) by nevedlo k tomu, že by ostatní údaje uvedené v rozsudku přestaly mít charakter osobních údajů, neboť ve spojení s obsahem žádosti o poskytnutí informace by bylo pro žalobce určitelné, k jaké konkrétní osobě se tyto údaje vztahují, tedy i nadále by se jednalo o osobní údaje.
39. V této souvislosti je nutné zabývat se tím, v jakém rozsahu je třeba považovat obsah požadovaného rozsudku za osobní údaj. K širokému výkladu pojmu osobní údaje se kloní Soudní dvůr Evropské unie (srov. např. rozsudek ze dne 20. 12. 2017 ve věci *Peter Nowak*, C-434/16). Z § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů plyne, že osobním údajem je jakákoliv informace týkající se určeného či určitelného subjektu. Například v rozsudku ze dne 17. 7. 2018, č. j. 3 As 3/2017-38 (bod 17), NSS dovodil, že osobním údajem je celá výpověď osoby (učiněná v trestním řízení). Stejný charakter má též výpověď reprodukováná v odůvodnění (trestního) rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25). Údaje vypovídající o zdravotním stavu mají dokonce charakter citlivých údajů [srov. § 4 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů]. V tomto směru je třeba za osobní údaj považovat nejen celý výrok, ale též podstatnou část odůvodnění. Vzhledem k věku nezletilé v době vydání požadovaných rozsudků součástí jejich odůvodnění patrně nebude její osobní výpověď, rozsudky ve věci péče o nezletilou ale budou pravidelně obsahovat účastnické výpovědi rodičů a informace soukromé povahy, které jsou popsány výše.
40. Z právě učiněného závěru o právní povaze údajů obsažených v rozsudku ve věci péče o nezletilé plyne, že citlivé údaje (o jejím zdravotním stavu) lze zpřístupnit bez souhlasu subjektu údajů (tedy nezletilé) pouze za podmínek § 9 písm. b) až i) zákona o ochraně osobních údajů. V nyní posuzované věci nebyly v žádosti o poskytnutí informace ani v řízení o odvolání (ostatně ani v soudním řízení) tvrzeny takové skutečnosti, z nichž by bylo možné učinit závěr, že povinný subjekt mohl citlivé údaje poskytnout bez souhlasu nezletilé. Pokud jde o poskytnutí zbývajících osobních údajů, které nejsou údaji citlivými, přichází do úvahy jejich zpřístupnění bez souhlasu subjektu údajů pouze na základě § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů (k výkladu tohoto ustanovení srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2014, č. j. 1 As 78/2014-41, body 27 a 28). Tato právní norma v sobě stejně jako § 90 občanského zákoníku zahrnuje příkaz k provedení testu

proporcionality, neboť je třeba určit, zda právem chráněný zájem žalobce na poskytnutí požadované informace převažuje nad právem na soukromí subjektu údajů (test proporcionality soud provádí níže).

41. Výše uvedená zákonná úprava má své ústavní zakotvení v Listině, kdy na jedné straně je zde právo na informace (čl. 17 odst. 5 Listiny) a na straně druhé právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí (čl. 7 odst. 1 Listiny) a právo na ochranu před neoprávněným zveřejňováním údajů o své osobě (čl. 10 odst. 3 Listiny). Ani jedno z těchto základních práv není neomezené. Obdobně jsou tato práva vymezena i v mezinárodních lidskoprávních instrumentech (např. Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod a Mezinárodní pakt o občanských a politických právech).
42. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 10. 2017, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, připomněl, že „[p]rávo na informace ve veřejném zájmu není absolutní; pokud jeho výkon zasahuje do práva na ochranu soukromého života, chráněného článkem 10 Listiny a článkem 8 Úmluvy, je nutno v každém jednotlivém případě všechna tato práva poměřovat, a zajistit mezi nimi spravedlivou rovnováhu, neboť jde o práva rovnocenná. Takovou povinnost mají i všechny subjekty aplikující relevantní právní úpravu, obsaženou v zákoně o svobodném přístupu k informacím, tj. osoby poskytující informaci, správní orgány a soudy v systému správního soudnictví. Žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod, zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.“
43. Při řešení konfliktu ústavně zaručených práv je třeba vycházet z principu, že všechna základní práva jsou rovnocenná. V konkrétních případech je pak státními orgány aplikován tzv. test proporcionality, jehož výsledkem je závěr o nutnosti upřednostnit jedno z konkurujících si subjektivních práv při současném minimálním omezení práva druhého. Ústavní soud i NSS již mnohokrát konstatovaly, že test proporcionality spočívá na třech kritériích. Prvním je kritérium vhodnosti, tj. odpověď na otázku, zdali institut, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl (ochranu jiného základního práva). Druhým kritériem poměrování základních práv a svobod je kritérium potřeby, které spočívá v porovnávání legislativního prostředku omezujícího základní právo, resp. svobodu s jinými opatřeními umožňujícími dosáhnout stejného cíle, avšak nedotýkajícími se základních práv a svobod. Třetím kritériem je pak porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv spočívající ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů. Empirickým argumentem lze chápat faktickou závažnost jevu, jenž je spojen s ochranou určitého základního práva. Systémový argument znamená zvažování smyslu a zařazení dotčeného základního práva či svobody v systému základních práv a svobod. Kontextovým argumentem lze rozumět další negativní dopady omezení jednoho základního práva v důsledku upřednostnění jiného. Hodnotový argument představuje zvažování pozitiv v kolizi stojících základních práv vzhledem k akceptované hierarchii hodnot (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 10. 1994, sp. zn. Pl. ÚS 4/94, či rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 As 113/2012-133).
44. V posuzovaném případě se požadovaná informace týká paní R. Š., nar. X, což může být za využití běžně dostupných vyhledávacích nástrojů snadno identifikovatelná osoba. Požadované informace o této osobě tak představují osobní údaje ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, v jisté části patrně údaje citlivé. Tytéž informace pak představují informace o jejím soukromí ve smyslu § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím. Zásah do práva na informace spočívající v odmítnutí žádosti je plně

způsobilý dosáhnout sledovaného cíle, a to ochrany soukromí a osobních údajů. Kritérium vhodnosti je tedy v dané věci naplněno. Kritérium potřebnosti je rovněž naplněno, neboť za účelem dosažení ochrany soukromí a osobních údajů není možný jiný (šetrnější) postup než odmítnutí žádosti (lze pouze zvažovat, zda požadovaná informace zahrnuje části, které neobsahují informace o soukromí a osobní údaje – aplikace § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím). V daném případě nebylo možné postupovat obvyklým způsobem při poskytování kopií rozsudků, tedy anonymizací (vyločením) osobních údajů, jejichž prostřednictvím lze identifikovat subjekt dalších osobních údajů obsažených v kopii požadované listiny [v důsledku provedené anonymizace se ze zbývajících údajů stanou anonymní údaje ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, na které výlučka § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím nedopadá]. Je tomu tak proto, že žalobce sám v žádosti identifikoval subjekt údajů, jehož se osobní údaje a informace o soukromí obsažené v požadovaných rozsudcích týkají, takže anonymizací údajů umožňujících identifikaci subjektu údajů by nebyl dosažen sledovaný cíl. Tento obecně existující mírnější prostředek nevede vzhledem ke specifickým okolnostem dané věci k sledovanému cíli (nenaplnuje tedy kritérium vhodnosti).

45. Pokud jde o třetí kritérium (proporcionalitu v užším slova smyslu), je třeba mít na paměti, že právo na informace je právem politickým a podmiňuje realizaci práva na svobodu projevu. Právo na ochranu osobních údajů pak nedílně souvisí s právem na soukromý život. Z hlediska argumentu systémového jsou obě tato základní práva a svobody stejně významná (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97), patří k historicky nejstarším uznaným lidským právům.
46. K empirickému argumentu je třeba uvést, že ochrana soukromí a osobních údajů, zejména pak údajů citlivých, patří k významným hodnotám. Takovou skutečností není ani to, že dané osobní údaje byly veřejně projednávány při ústním jednání a požadovaná informace byla veřejně vyhlášena. NSS v rozhodnutí *N. F.* uvedl, že „*nesdílí názor, že údaje zveřejněné v soudním řízení již nadále vůbec nemohou požívat ochrany jako osobní údaje, a může s nimi proto být libovolně nakládáno. Je totiž třeba vždy bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Je tak jisté kvalitativně jiná situace u osobních až intimních údajů, týkajících se osoby poškozeného (vyostřeně řečeno, např. týraného dítěte či znásilněné ženy) a naopak pravomocně odsouzeného pachatele trestného činu. Navíc, citovaným čl. 96 odst. 2 Ústavy stanovená veřejnost vyhlášení rozsudku je něco kvalitativně jiného než další veřejné šíření informací v tomto rozsudku obsažených. Jestliže totiž smyslem a plně legitimním důvodem veřejnosti vyhlášení rozsudků je transparentnost justice a preventivní působení práva, nelze z toho fakticky dovozovat, že by tyto rozsudky měly sloužit současně i třeba jako prostředky ke skandalizaci či dehonestaci dotčených osob (...)* Je třeba od sebe odlišovat nezbytnost transparentnosti soudních rozhodnutí od některých osobních údajů, jejichž publicita by se skutečně mohla nedůvodně a nepřiměřeně dotknout individuální právní sféry dotčených osob“ (shodně též např. rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25, body 25 a 26). Smyslem veřejnosti soudních jednání a veřejnosti vyhlášení rozsudku není zveřejňování osobních údajů a informací týkajících se soukromí účastníků řízení, nýbrž umožnění veřejné kontroly průběhu soudního řízení. Jakmile je soudní řízení skončeno, vyhasl zájem na veřejné kontrole soudního řízení. Poskytnutí kopií rozsudků tak nelze odůvodňovat zájmem na kontrole soudního řízení. Osobní údaje zveřejněné v průběhu soudního řízení opět požívají plné ochrany a i s případnými zvukovými nahrávkami, pořízenými v souladu s § 6 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), o kterých se zmiňuje

žalobce, je možné nakládat pouze v souladu s právními předpisy upravujícími ochranu osobních údajů. Veřejnou kontrolu rozhodovací činnosti soudů lze dostatečně efektivně vykonat analýzou anonymizovaných rozsudků obsahujících pouze anonymní údaje ve smyslu § 4 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů a pouze v případech týkajících se veřejně činných osob analýzou rozsudků obsahujících osobní údaje (zájem na vedení veřejné diskuze zde převáží nad ochranou osobních údajů). Právě uvedené platí bez ohledu na to, zda bylo možné soudní řízení vést s vyloučením veřejnosti – rozsudek je ostatně veřejně vyhlášen vždy.

47. V rámci kontextového argumentu se hodnotí závažnost dopadů omezení práva, které by mělo ustoupit, tedy v daném případě práva na informace. V této souvislosti je třeba zabývat se především tím, zda existuje nějaký veřejný zájem na poskytnutí žádané informace. Jak soud uvedl již výše, právo na informace je politickým právem, které slouží k realizaci svobody projevu. NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014-48, konstatoval: *„Právo na poskytování informací je odrazem principu veřejné kontroly fungování státu. (...) Je vždy nutné zkoumat, zda existuje legitimní zájem na tom, aby se postup vůči konkrétní osobě stal součástí veřejné diskuze. Tento legitimní zájem je zpravidla dán, týká-li se činnost státních orgánů osob veřejně činných, a to z důvodu právě jejich veřejné činnosti.“* Obdobně pak NSS uvedl, že *„[s]tát práva na informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod) a práva na ochranu soukromí (čl. 10 Listiny základních práv a svobod) musí správní orgán posuzovat individuálně ve vztahu ke všem osobám zveřejněním dotčeným, přičemž musí vyhodnotit i význam jejich postavení ve veřejném životě.“* (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 5. 2018, č. j. 2 As 304/2017-42). Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 18. 12. 2002, sp. zn. III. ÚS 156/02, k povaze práva na informace uvedl, že jej *„nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti. Je to právo na informaci v politickém slova smyslu, chápanou velmi široce, tj. takovou, kterou člověk žijící ve státě potřebuje k tomu, aby v prakticky dosažitelné míře znal, co se děje na veřejnosti v jeho okolí.“* Dále pak zastává názor, že *„musí být jednoznačně rozlišeno mezi žádostí o informaci, způsobitelnou přispět k diskusi v demokratické společnosti týkající se veřejného zájmu, a informováním o detailech soukromého života jednotlivce, který nadto kupř. nevykonává veřejnou funkci. Veřejnost má právo být informována, což je základní právo v demokratické společnosti, které se může za určitých okolností dotýkat i soukromého života osob veřejně činných“* (nález ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10). Z posledně citovaného nálezu Ústavního soudu pak vyplývá, že profesionální (a tím i veřejnou) sféru naplňují (zásadně) veškeré aspekty osobnosti veřejně činné osoby objektivně způsobitelné mít souvislost s výkonem její funkce.
48. Uvedení důvodu žádosti nepatří mezi její povinné náležitosti (§ 14 zákona o svobodném přístupu k informacím), nebylo tedy na místě, aby žalovaný vyzval žalobce k jejímu doplnění, a to ani v kontextu druhého rozsudku městského soudu. Žalobcem odkazované a výše citované body 71 a 72 rozsudku městského soudu v Praze nepředstavují závazný právní názor, jak mylně žalobce uvádí, ale toliko obecné *obiter dictum*, vyjádřené nad rámec provedeného přezkumu (srov. bod 70 druhého rozsudku). Ani z něj ale nevyplývá povinnost žalovaného účel žádosti od žalobce zjišťovat. Žalobce byl seznámen s odůvodněním druhého rozsudku ve vztahu k významu odůvodnění žádosti o informace, a měl tedy příležitost svou žádost o informace před vydáním napadeného rozhodnutí dodatečně odůvodnit a zohlednit případně i obecný judikatorní vývoj v této otázce (který ostatně sám v žalobě popsal). Tuto příležitost však žalobce nevyužil. Při provádění testu proporcionality je tak nutno přihlédnout k tomu, že žalobce (včas) neuvedl důvod, pro

který informaci žádá (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57, bod 33, dále srov. náleze ze dne 3. 4. 2018, sp. zn. IV. ÚS 1200/16, bod 36, v němž Ústavní soud nevytkl povinnému subjektu, že nevyzval žadatele ke sdělení účelu podané žádosti).

49. Z posledně odkazované judikatury tedy vyplývá, že v případě, kdy se právo na informace dostane do konfliktu s jiným základním právem, v dané věci s právem na ochranu soukromí a osobních údajů, stává se zájem žadatele na poskytnutí informace jedním z určujících hledisek pro upřednostnění jednoho z konkurujících si práv. Takový zájem žadatel v řízení před správními orgány neuvedl. Avšak ani důvod uvedený žalobcem až v žalobě (tedy opožděně) nelze považovat za dostatečně silný na to, aby se prosadil nad zájmem na ochranu soukromí a osobních údajů. Žalobce se žádostí o informace v podstatě snaží toliko „vysondovat“, zda soudní rozhodnutí neobsahují informace o otci (tehdy) nezletilé, P. Š., které by mohl použít v soukromém sporu, který s ním údajně vede v souvislosti s výkonem jeho funkce strážníka městské policie (nic takového ze spisu však nevyplývá a ani k tomu žalobce žádný důkaz nenavrhuje). Ačkoliv obecně je možné připustit veřejný zájem na diskuzi o existenci morálních či profesních předpokladů pro výkon funkce strážníka městské policie, žalobce v řízení před správními orgány a ani v řízení před soudem netvrdil relevantní důvod pro to, aby do takové diskuze byla vtažena R. Š., která veřejně činnou osobou zjevně není a v době vydání předmětných rozsudků byla předškolního věku. Údaje o soukromí nezletilé nejsou objektivně způsobilé mít souvislost s výkonem veřejné funkce jejího otce. V rámci zvažování hodnotového argumentu tedy soud dospěl k závěru, že vzhledem k nedostatku veřejného zájmu na získání informace je plně akceptovatelné, že byla poskytnuta plná ochrana osobním údajům a soukromí R. Š.
50. Soud tedy uzavírá, že odmítnutí žádosti o poskytnutí informace uspělo i v třetím kroku testu proporcionality. Z toho plyne dvojí závěr: Za prvé osobní údaje nebylo možné v daném případě zpřístupnit bez souhlasu subjektu údajů dle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů; za druhé odmítnutí žádosti o poskytnutí informace na základě výluky obsažené v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je přiměřené.
51. Na výše uvedeném nic nemění ani fakt, že R. Š. již zletilosti nabyla – zletilostí nedochází ani ke vzniku veřejného zájmu na poskytnutí informace, ani ke změně charakteru osobních údajů a konečně ani ke ztrátě legitimacy zájmu subjektu údajů na jejich ochraně a na ochraně soukromí. Podstatné je, že soudní rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy R. Š. zletilá nebyla; nabytím zletilosti ostatně nikterak nepozbývá účinku. Mnohdy jde o zásadní rozhodnutí, definující v různé míře směr života dotčené osoby i v dospělosti. Legitimní zájem na ochraně osobních údajů a soukromí tedy v nezměněné míře přetrvává.
52. Jelikož se žalobce domáhal poskytnutí kopií celých rozsudků a v žalobě uváděl, že mu případně měly být poskytnuty po znečitelnění „citlivých částí“, a i petit formuloval tak, že se domáhal nařízení poskytnutí požadovaných informací s případným omezením některých údajů podle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím, zvažoval soud, zda výše uvedené důvody pro odepření poskytnutí informací dopadají i na „nemeritorní“ (formální) náležitosti požadovaných rozsudků (srov. § 157 o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2007). Soud dospěl k názoru, že ve vztahu k údaji o formě rozhodnutí, číslu jednacímú rozhodnutí, označení soudu, o jehož rozhodnutí se jedná, jménu a příjmení soudců, kteří se na rozhodnutí zúčastnili, dni a místu vyhlášení rozhodnutí a poučení o opravném prostředku se neuplatní žádná zákonná výluka. V této souvislosti soud poukazuje na to, že jméno a příjmení soudců, kteří se na rozhodnutí zúčastnili, je osobním

údajem, jehož subjektem jsou veřejné osoby, jejichž označení v záhlaví rozsudku se navíc bezprostředně týká výkonu jejich veřejné funkce, tudíž na ně § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím nedopadá (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57). Forma rozhodnutí vyplývá ze samotné žádosti o informace implicitně, neboť žalobce požadoval pouze rozsudky. Z ostatních uvedených údajů již byly žalobci všechny poskytnuty povinným, s výjimkou jmen a příjmení soudkyň (ty sdělil v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný) a s výjimkou místa vyhlášení rozhodnutí a poučení o oprávněném prostředku, jejichž poskytnutí proto nařídil soud ve výroku II tohoto rozsudku. Jde o poskytnutí požadované informace po vyloučení jejího kvantitativně podstatného rozsahu, na který se vztahuje výlučka dle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím (viz jeho § 12 větu první).

53. Soud pak ještě uvádí, že závěr o nemožnosti sdělení již jen povahy rozhodnutí, tedy toho, o čem bylo rozhodováno a s jakým výsledkem, znemožňuje poskytnout žalobci informaci i o jiných méně podstatných částech rozsudku, např. nákladovém výroku, neboť poskytnutí takové informace by rovněž mohlo nepřímým způsobem naznačit výsledek řízení, a vést tak k nepřiměřenému zásahu do práva na soukromý život.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

54. S ohledem na výše uvedené shledal soud žalobu částečně důvodnou. V rozsahu vymezeném ve výroku I proto zrušil pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. napadené i prvostupňové rozhodnutí a v tomto rozsahu uložil povinnému subjektu v souladu s § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout žalobci požadované informace. Lhůtu ke splnění této povinnosti stanovil v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. v délce 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, což odpovídá lhůtě pro poskytnutí informace dle § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím.
55. Ve zbytku neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 větou druhou s. ř. s. Žalobce byl procesně úspěšný jen v nepatrném rozsahu, přičemž je zřejmé, že míra jeho procesního úspěchu je výrazně menší než míra jeho procesního neúspěchu. Žalobce tak nemá právo ani na částečnou náhradu nákladů řízení. Procesně převážně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 17. ledna 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu